

ציר שיוצא מדגים מלוחים שמשרים אותם במים שנקנה מעם הארץ שבחזקת טומאה ריש לקיש אמר בשם רבי יהודה נשיאה שאפשר לחברו בהשקה למקווה מים ונטהר שאם המים הם רוב הציר הם נטהרים בהשקה והציר בטל אליהם ואם הציר הוא הרוב אינו מקבל טומאה שאינו מוגדר כאוכל והמים בטלים ברוב. ר' ירמיה אמר שאמנם ציר שהושק למקווה טהור לתבל בו לחם אבל אסור לבשלו בקדירה עם מים נוספים משום שהמים הטהורים שנוספו על הציר מצטרפים למים הטמאים שבתוך הציר ונהיים רוב ואינם בטלים לציר וחוזרת הטומאה למים, אמר לו אביי שלאחר שהמים בטלו ברוב אינם חוזרים וניעורים ואינם מצטרפים למים טהורים, ומודה אביי שטומאה מצטרפת לטומאה ומתעוררת שכתוב במשנה בתרומות 100 סאה חולין טהורים שלא נשטפו במים ואינם מקבלים טומאה שנפל לתוכם סאה תרומה טמאה מתבטלת כדין ביטול תרומה 100, ר"א אומר שצריך להרים סאה אחת מהתערובת ואסורה באכילה שתולים שהיא הסאה תרומה טמאה שנפלה וחכמים אומרים שהתרומה בטלה לגמרי ומרים סאה אחת ונותן לכהן שלא לגנוב את ממון השבט, ובמקרה זה לכו"ע התערובת נאכלת כשהיא יבשה בצורה שאינה מקבלת טומאה שיזכור שיש בתוכה טומאה מעורבת שלא יבוא לבטל בתערובת זו עוד טומאה ותעורר את הטומאה שבתערובת ותרבה הטומאה על הטהרה.

ראב"י אמר שבהמה גסה שעדיין לא ילדה והפילה חררה (חתיכת דם) סימן שהיה וולד ברחמה וקוברים את החררה לפרסם שהיא ילדה ופטורה מבכור, ר' חייא אמר שהחררה של הדם אינה מטמאה במגע ומשא כנפל והסביר ר' יוחנן משום שהוולד נימוח לגמרי ובטל ברוב דם ושאר דברים שיש בחררה, וכן כתוב במשנה בניהה שאשה שהפילה שליא בבית הבית טמא כדין אוהל המת משום שבכל שליא היה וולד בתחילה ושמא הוולד לא נימוח מיד בתחילת הלידה אלא לאחר מכן, ר' שמעון אומר שהבית טהור שבוודאי מתחילת הלידה הוולד היה נימוח ובטל ברוב דם.

אשה שמת עוברה בתוך רחמה והתחילה ללדת ונפתח רחמה בבית אחד ועברה לבית אחר ושם הפילה, גם הבית הראשון טמא משום שטומאת העובר בוקעת מהרחם אבל קודם שהתחילה ללדת נחשב לטומאה בלועה שאינה מטמאה, במשנה באהלות כתוב שאין נפלים מטמאים בפתיחת הקבר אלא אם הראש שלהם גדול כ'פיקה' כלומר פקעת של צמר ר"מ אומר פקעת של חוטי שתי שהיא קטנה ור' יהודה אומר של חוטי ערב שהיא בינונית אבל אם הראש של הנפל קטן מ'פיקה' אינו מטמא עד שיצא חוץ לפרוזדור ונחשב לילוד, ר' אליעזר בר' צדוק אומר שאפילו נפל שראשו קטן מפיקה מטמא מזמן שנפתח רחם האשה כפרידה שכורעת להטיל מימיה. ר' יוחנן אמר שנאמרו ג' הלכות בגודל 'פיקה' א. עובר נפל שראשו בגודל פיקה של שתי מטמא באוהל בפתיחת הקבר ב. נפל בהמה שראשו בגודל פיקה של ערב מטמא בפתיחת הקבר את הנוגע בו ג. גוש עפר מחוץ לארץ או משדה שספק נקבר בה מת בגודל פיקה של חוטי שק שהוא גדול מטמא באוהל.